

AdevarulPrezent.com

Cum Poate Fi Biruit Pacatul?

Written by **Dennis Priebe**

Editorialul revistei Review and Herald din 5 septembrie, 1974, formula una dintre cele mai importante probleme cu care se confrunta crestinii aflati într-o lume secularizata. Comentariile lui Kenneth Wood merita o consideratie deosebita din partea noastra.

Probabil ca cel mai serios pericol care ameninta biserica este pierderea unicitatii, devenind asemenea lumii din jurul ei, astfel încât scolile, institutiile medicale, metodele promovate de ea, literatura si standardele ei de evaluare a succesului sa nu mai poata fi deosebite de acelea ale lumii secularizate.

Cei care par îngrijorati cu privire acest pericol sunt putini în biserica. Majoritatea evalueaza succesul numai în functie de numarul membrilor si de câstigurile provenite de pe urma zecimii. Atât timp cât numarul înscrierilor la institutiile noastre de învățământ este în crestere si comisiile de acreditare sunt satisfacute de rezultate; atât timp cât gradul de ocupare al paturilor din spitalele noastre este destul de mare si bugetul echilibrat; si atât timp cât literatura noastra se vinde bine si este apreciata de cititori, ei considera ca totul merge bine si sunt pe deplin multumiti.

Când cineva întreaba daca valorile spirituale beneficiaza de suficienta atentie, daca literatura noastra este în mod distinctiv adventista, sau daca o institutie este coordonata în armonie cu vointa revelata a lui Dumnezeu, adesea este considerat ca fiind un critic rautacios, un negativist sau un fanatic. Cei care primesc critica în mod binevoitor sunt putini în biserica, chiar daca este o critica constructiva. Majoritatea ar prefera mai degraba sa li se spuna ca totul merge bine si ca, desi conditiile ar putea sa nu fie desavârsite, sunt mai buni decât oricând înainte.

Câta dreptate avea Martorul Credincios când acuza Laodicea de multumire de sine si de sentimentul ca nu are nevoie de nimic.

Dar important de retinut este faptul ca nu este tocmai imposibil ca biserica sa conduca institutii care sa corespunda standardelor lumesti dar nu si standardelor lui Dumnezeu. Este posibil ca biserica sa creeze aparenta unui imens succes si în acelasi timp sa constituie un esec. Înflorirea financiara si cresterea statistica sa fie însoțite de un declin abrupt al spiritualitatii, iar angajatii institutiilor denominationale sa fie eficienti, dar nu si spirituali.

Cu un timp în urma, am fost alarmati de câteva pasaje dintr-o carte intitulata Keys to the Deeper Life, de A. W. Tozer, un creștin ne-adventist consacrat, care declara: "Linia de despartire dintre biserica si lume a fost mai mult decât încalcata. Dincolo de câteva dintre cele mai abominabile nelegiuiri, pacatele lumii contemporane nerenascute sunt aprobate si copiate cu sânguinta de un numar socant de crestini, care se declara a fi ,nascuti din nou'. Tinerii crestini își aleg modelele din rândul celor mai lumesti oameni si încearca sa li se asemeze cât mai mult cu putinta. Conducatorii religiosi adopta tehnici profesionale de promovare, iar îngâmfarea, manipularea si exagerarea nerusinata sunt folosite în prezent ca procedura uzuala în lucrarea bisericii. Climatul moral nu este inspirat din atmosfera Noului Testament, ci din scenele de pe Broadway si de la Hollywood. Majoritatea evanghelicilor au încetat sa promoveze valori, ci copiaza, iar lumea este modelul lor". Pagina 16.

Este aceasta o acuzație prea aspră? Noi credem ca nu. Prea multi crestini imita lumea din punct de vedere al aparentei si conduitei. Ei nu promoveaza valori autentice, ci copiaza, aducând în biserica tehnici lumesti, cu scopul de a înainta lucrarea lui Dumnezeu.

Probabil ca Dl. Tozer descria cel mai bine Laodicea, atunci când spunea: "Lucrarea religioasa poate fi realizata bine si cu abilitate, de catre oameni firesti, fara nici un dar al Duhului Sfânt. Dar o lucrare pentru vesnicie nu poate fi îndeplinita decât prin Duhul cel vesnic. Nici o lucrare nu detine vesnicia în ea însasi, daca nu este îndeplinita de catre Duhul, prin darurile pe care El însusi le-a implantat în sufletul oamenilor rascumparati. . . . Persoanele înzestrate din punct de vedere spiritual sunt în general putine în mijlocul nostru. Desi avem o nevoie atât de disperata de conducatori cu darul discernământului, ei nu exista, iar ca urmare suntem obligati sa recurgem la metode lumesti. Aceasta ora solemna si înspaimântatoare cheama cu glas tare oameni care sa aiba darul înțelegerii profunde a profetiei. Dar, în loc de aceasta, noi avem oameni care conduc sondaje, investigatii si dezbateri la masa rotunda". Ibid., pp. 40, 41.

Poate fi realizata lucrarea religioasa bine si cu abilitate de catre oameni firesti? Da. Medicii pot trata boli. Chirurghii pot opera. Profesorii pot învăta pe altii. Organizatorii pot organiza. Tipografii pot tipari. Infirmeriile pot îngriji bolnavi. Secretarii pot administra treburile de birou. Editorii pot edita. Artistii pot crea machete inspiratoare pentru reviste. Administratorii pot conduce. Trezorerii pot mânui finante. Si asa mai departe. Toate aceste activitati pot fi îndeplinite în continuare de catre oameni firesti.

Deosebirea dintre omul "fireesc" si omul "duhovnicesc" este exprimata în mod clar în 1Corinteni 2:11-16 (si de asemenea în Romani 8:1-14). "Omul fireesc nu primeste lucrurile Duhului lui Dumnezeu, caci, pentru el, sunt o nebulie".

Omul fireesc nu simte în nici un fel nevoia de a ceda în favoarea îndrumării Duhului lui Dumnezeu si de a o urma asa cum este exprimata în Biblie sau în scrierile Ellenei White. Omul fireesc nu simte pericolul imens care se afla dincolo de abaterile aparent minore de la vointa explicita a lui Dumnezeu. Dar, spre deosebire de omul fireesc, omul duhovnicesc nu se încrede în sine, ci cauta în mod staruitor sa îndeplineasca lucrarea lui Dumnezeu, prin metodele lui Dumnezeu. Dar, daca lucrarea lui Dumnezeu este condusa de oameni firesti, biserica se afla în pericol.

Prin urmare, care este una dintre cele mai mari nevoi ale Laodiceii? Toti conducatorii, lucratorii si angajatii bisericii ramosite trebuie sa fie oameni duhovnicesci, nu oameni firesti. . . . Care este raspunsul nostru? Vom continua noi sa ne scuzam defectele si sa proclamam faptul ca nu avem nevoie de nimic? Sau ne vom pocai? În timp ce noi sovaim în luarea unei decizii, Domnul Isus sta si asteapta la usa.

Acest editorial patrunde în miezul problemelor spirituale cu care ne confruntam în calitate de crestini ai timpului de pe urma. Ne-am adaptat starii noastre de oameni firesti. Am învătat cum sa obtinem o slujba, cum sa trecem testele si cum sa ne rezolvam treburile într-o lume fireasca, folosind metode firesti. Ma tem ca am devenit, de asemenea, foarte iscusiti în a fi religiosi si în a conduce biserica folosind tehnici firesti. Astazi, nevoia noastra disperata este aceea de a sti cum sa fim niste oameni duhovnicesci. Aceasta nu este doar cheia intrării în împaratia cereasca, ci si cheia succesului în biserica lui Dumnezeu de pe pamânt.

Suntem cu totii nascuti ca oameni firesti. Pentru a deveni oameni duhovnicesci, trebuie sa ne nastem din nou. Sigura întrebare care ar trebui sa ne preocupe este: Cum putem fi niste oameni duhovnicesci? Noi stim ce ar trebui sa fim, dar interesul nostru trebuie sa se concentreze asupra acestei întrebări simple: Cum?

Exista trei principii pe care trebuie sa le retinem, daca dorim cu adevarat sa devenim niste oameni duhovnicesci.

Principiul # 1 - Dumnezeu este de partea noastra

Într-un ziar al Institutului Weimar, Dick Winn spunea urmatoare povestire.

Desi eram cu totii prea mici ca sa conducem, am descoperit o masina prea ispititoare pentru a fi lasata în pace. Tatal lui Tom îi cumparase un Chevrolet Coupe model 1930, ca sa-l tina pe aproape si sa-l fereasca de probleme, pâna când va putea obtine permisul legal de a circula pe strazile publice.

Când, eu, fratele meu Larry și Tom, prietenul nostru de joacă, ne adunam laolaltă, nimic nu ne mai putea feri de năzbâții. Deși abia dacă știam de care maneta să tragem, într-o după-amiaza liniștită de duminică, am planuit să aducem la viață bătrâna Chevy. După câteva pocnete și sforaituri puternice, solidă carcasa de fier "Blue Flame 6" începuse un tors lin care ne aprindea focul în suflet. Dansam literalmente în jurul mașinii, împingându-ne unul pe altul de la spate și înțelegându-ne printr-un acord nerostit să nu oprim motorul până când nu-i vom fi simțit puterea de la volan.

Am privit spre lungul drum spre ieșirea din curtea lui Tom și planul a intrat în vigoare. Tom, desigur, era primul îndreptat să ocupe scaunul de la volan. Vecinul lui sarise pe locul de lângă el. Larry și cu mine ne-am urcat pe treapta îngustă a portierei. Tom a găsit mansalierul și - făcându-și loc printre pietrele de pe cale - a pornit cu spatele pe drumul către ieșire.

Am schimbat cu rândul locul de la volan, fiecare: o ieșire cu spatele și apoi o întoarcere în viteză mică. Treptat, am început să prindem curaj și, pe la jumătatea traseului, am trecut la cea de a doua viteză.

După-amiaza târziu, traseul în linie dreaptă își pierduse deja farmecul. Așa că am ajuns la concluzia că, dacă Tom reușise pe drumul din interiorul curții, va fi în siguranță să iasă afară și să exerseze întoarcerile înainte și înapoi la intrare. Fiecare ieșire ne duce pe sosea tot mai departe, cu intrări din ce în ce mai rapide în curte. Și am mai descoperit că, cel mai distractiv era pentru pasagerul aflat pe treapta portierei, în exterior.

La ultima tură nefericită, vecinul lui Tom era la volan, hotărât să ne întreacă pe toți, într-o întoarcere rapidă în unghi drept. Tom și Larry se aflau pe treapta portierei din dreapta, ca să poată trai la maxim avântul întoarcerii scurte la stânga. Eu am ocupat locul mai sigur de pe treapta din stânga.

Dar vecinul a dat gres. Când Chevroletul s-a înclinat în întoarcerea după colț, aproape să atingă stâlpul din dreapta al gardului de la intrare, Tom și Larry au zburat de pe treapta, sarind peste gard și rostogolindu-se pe pajistea unde pasteau vitele. Aflat într-o poziție mai sigură pe partea interioară a curbei, am izbucnit în râs, văzându-le saritura.

Dar râsul mi-a pierit într-o clipă. În încercarea de a-și corecta întoarcerea, vecinul s-a apropiat de gardul din partea mea, izbindu-mi spatele de stâlpul din stânga intrării, pe care l-am trântit la pământ și alunecând de pe treapta, glezna mi-a intrat sub roata din spate.

Îndata ce praful începuse să se așeze, am observat că toată lumea fugea. Tatăl lui Tom ieșise din casa și alerga spre noi, sarind treptele de la intrare. Tom, vecinul și Larry au alergat mai întâi către mine. "Spune că nu ești ranit", au început să mă roage în șoaptă, "dacă nu, am încurcat-o cu toții!" Prea socat pentru a-mi da seama ce se întâmplase de fapt, eram gata să fac ce spuneau ei. "Încearcă să mergi!" mă îndemneau ei. "Tatăl lui Tom pare foarte furios". Am încercat să mă ridic și să merg, dar ceva la glezna din stânga nu mă lăsa. "Grabeste-te!" mă rugau ei. "Se apropie! Baieti, am încurcat-o".

În cele din urmă, am aruncat o privire spre glezna. Era întoarsă în interior în unghi drept. Pentru că durerea încă nu începuse, îmi venea să râd. Baietii aceștia sunt îngrijorati să nu aiba neazuri cu tatăl lui Tom, când adevăratul neaz era glezna mea!

Ridicolul situației ne-a amuzat pe toți, ani mai târziu, după eveniment; dar numai recent am început să înțeleg mai profund. Nici unul dintre noi nu trebuia să se teamă de furia tatălui lui Tom; ci ar fi trebuit să ne temem de rezultatele distrugătoare ale propriei noastre stupidități. Iar tatăl lui Tom - cu anii săi de experiență și judecata matură - ar fi putut să ne ajute să evităm o faptă atât de nesabuită!

Îmi amintesc de anii pe care i-am petrecut, temându-mă că, dacă încalc legea lui Dumnezeu, "Am încurcat-o cu Autorul Legii!" Imaginea pe care o avem despre Dumnezeu continua să semene cu ceea ce gândeam noi despre tatăl lui Tom, când sarea pe trepte și alerga spre noi. Ignorând durerea și neazul pe care îl aducem asupra noastră, noi tremurăm de frică în anticiparea furiei pe care suntem siguri că Dumnezeu o va revarsa peste noi!

Mai mult, încercăm chiar să ne prefacem, să parem credincioși și să declaram că nu suntem raniti, sperând că bravada noastră va micșora mânia pe care o așteptăm. Suntem atât de siguri că problema pacatului

consta în faptul ca Îl supara pe Autorul Legii, încât nu reusim sa înțelegem durerea pe care acest pacat ni-l provoaca tocmai noua însine. Nu înțelegem ca Dumnezeu vine, nu pentru a aduce necazul asupra noastra, ci pentru ca deja suntem în necaz. El nu vine cu scopul de a ne pedepsi, ci pentru a ne salva. "Dumnezeu, în adevar, n-a trimis pe Fiul Sau în lume ca sa judece lumea, ci ca lumea sa fie mântuita prin El" (Ioan 3:17). Iar când Domnul se apropie de noi, nu reusim sa observam lacrimile din ochii Lui.

Primul lucru de care trebuie sa fim siguri, în dorinta noastra de a fi niste oameni duhovnicesti este imaginea pe care o avem cu privire la Dumnezeu. El nu pretinde biruinta asupra pacatului, doar ca sa vada daca vom reusi sa atingem standardul Sau. Dumnezeu ne da putere sa biruim, pentru a nu fi nevoiti sa ne frângem încheieturile spirituale atât de adesea. El nu este nerabdator sa ne condamne, ci vine în ajutorul nostru - ca sa ne aline durerea. Daca nu înțelegem ca Dumnezeu este de partea noastra în toate acestea, vom lupta în mod staruitor, dar vom esua, vom încerca tot mai mult, dar vom cadea, pâna când ne vom descuraja si vom renunta. Daca stim ca Dumnezeu este cu adevarat de partea noastra, ca simte împreuna cu noi, ajutându-ne si oferindu-ne putere, atunci am descoperit sansa de a experimenta o biruinta reala.

Principiul # 2 - Pericolul alunecarii

În editia din septembrie 1968 a The Inside Report, publicata de Amazing Facts, se afla un articol semnat de catre un autor necunoscut care ilustra urmatorul principiu.

A pluti în deriva constituie una dintre acele mari influente nefaste care îl afecteaza pe cel credincios la fel de mult ca si pe cel necredincios. . . . Alunecam lent si tacut, asemenea unei corabii purtate de valuri. Procesul este aproape inconstient, deoarece suntem purtati de curenti foarte puternici. Curentii se afla atât înăuntru, cât si din preajma noastra. Curentii din interior sunt pornirile determinate de dorintele noastre firesti - dragostea pentru confort si comoditate, poftele noastre trupesti si spiritul nostru lumesc. În jurul noastra se afla alte valuri, care se îndreapta în aceeasi directie - spiritul veacului, obiceiurile populare si traditia, influenta materialista în afaceri, literatura si recreatia, curentii puternici ai vietii. Toate acestea se framânta fara încetare în preajma noastra, afectându-ne, cuibarindu-se în apropierea noastra si încercând sa se strecoare în sufletul nostru în cautare de alii.

Ca sa plutesti dus de curent sau sa fii purtat pe creasta unui val nu trebuie sa depui nici un efort. Tot ceea ce este nevoie pentru o viata în deriva este sa te relaxezi, sa nu faci nimic, sa te lasi în voia influentelor lumesti din interior si din preajma.

Dar tocmai pentru ca o viata în deriva este atât de seducatoare si de usoara, orice persoana care L-a urmat pe Domnul Hristos o anumita perioada de timp, simte imboldul de a se ridica si de a se împotrivi în mod ferm curentilor vietii. . . . Hristos îi îndeamna întotdeauna pe oameni sa înceteze a se lasa purtati încoace si încolo, asemenea unor frunze purtate de valuri si sa dezvolte puterea vointei personale si spiritul de initiativa. Sentinta pronuntata de Dumnezeu cu privire la care au trait în timpul lui Noe, nu a se datora faptului ca erau violenti - ci faptului ca traiau în mod superficial, plutind la suprafata lucrurilor si capitulând zi de zi în fata epidemiei influentelor sociale. Ei mâncau si beau în timp ce Dumnezeu îi judeca.

Pentru a fi mântuit este nevoie de efort, de înțelepciune si disciplina de sine. Pierzarea nu presupune nici o cerinta de felul acesta. Nu trebuie decât sa te lasi dus de valuri. . . . Chiar si atunci când suntem constienti ca simturile noastre spirituale devin tot mai lipsite de acuitate si ca plutim în deriva, îndepartându-ne de traseul nostru prestabilit, exista întotdeauna în mintea noastra speranta falsa ca putem schimba întreaga situatie oricând dorim si fara eforturi. Noi subestimam influenta paralizanta a curentilor vietii.

Într-o iarna, pe apa râului care se revarsa în Niagara, a fost vazuta o pasare asezata pe o bucata de lemn. Era evident ca pasarii îi placea miscarea produsa de valurile ce alunecau cu viteza. Nu parea sa presimta nici un pericol. De ce i-ar fi fost frica? Oare nu avea aripi? Nu putea, pur si simplu, sa zboare, atunci când ajungea în pericol? Asa ca, lipsita de orice îngrijorare, se odihnea linistita pe bucata de lemn care o purta tot mai aproape de locul caderii.

Când a ajuns în momentul periculos, pasarea a încercat sa-si ia zborul, dar în zadar! Nu putea. Stropii de apa ai râului înghetasera pe aripile ei, formând o pelicula fina, asa ca pasarea si-a gasit sfârșitul nefericit în apele care au înghetit-o. Oare nu exista pericolul teribil ca propriile noastre obiceiuri sa ne lege atât de puternic de valurile circumstantelor, încât sa nu ne mai putem elibera, chiar daca dorim lucrul acesta?

Ce putem face pentru a pune capat cumplitelor consecinte ale plutirii în deriva si pentru a stopa influenta acestor curenti ce ameninta sa ne distruga? Autorul Epistolei catre Evrei ne ofera urmatorul îndemn practic: "De aceea, cu atât mai mult trebuie sa ne tinem de lucrurile, pe care le-am auzit, ca sa nu fim departati de ele (Evrei 2:1). Care sunt lucrurile pe care le-am auzit? Sunt faptele marete ale Evangheliei, adevaruri, valori si avertizari care ne confera si pastreaza sanatatea noastra morala si spirituala.

Cititi din nou istorisirea vietii Domnului Hristos si meditati asupra semnificatiei Crucii Sale, care ne demonstreaza protestul Sau împotriva unei vieti de deriva. Rezistenta puternica a Domnului nostru în fata tuturor valurilor timpului Sau trebuie sa se înradacineze în mintea noastra si sa umple pâna la refuz fiinta noastra launtrica, pâna când vointa se oteleste, dobândind aceeasi putere. . . .

Exista o singura cale în fata pericolului de a pluti în deriva, si anume, sa fim ancorati într-un loc sigur. Un vas bine ancorat nu va fi luat niciodata de valuri. Iar o viata ancorata în Domnul Hristos, prin cele patru cabluri, credinta, speranta, iubirea si slujirea, legate în mod constiincios si verificate în permanenta, nu va fi abatut niciodata.

Aplicarea celui de-al doilea principiu înseamna a lupta în mod activ împotriva unei stari adormite. Nu putem doar sa presupunem ca vom reusi sa strabatem cumva valurile vietii, fara sa ne opunem curentilor lumii si curentilor propriilor noastre inimi, care sunt lenese si egoiste din fire. Daca speram sa devenim oameni duhovnicesti, trebuie sa luam unele hotarâri si sa depunem eforturi.

Principiul # 3 - Activarea vointei

Într-o publicatie a Colegiului Pacific Union, Campus Chronicle, din 24 mai, 1984, Marlan Knittel relateaza o întâmplare personala.

Deodata, un tip înalt deschide usa camerei mele, intra si se trânteste pe canapeaua galbena din dreptul ferestrei. „Ce mai faci?” îl întreb „Bine”, îmi raspunde cu o voce nesigura. Ma las usor pe spatul scaunului si îmi ridic capul, asteptând sa continue. El se ridica pe marginea canapelei. Eu rostesc rar, întrebându-l „Nu esti prea sigur, nu-i asa?”. „Deci, ce fac acum?” izbucneste el. „Exista în viata mea ceva pe care nu vreau sa-l mai fac. M-am rugat lui Dumnezeu, dar când vine ispita, pur si simplu nu pot sa ma abtin. Totul este bine, pâna când vine ispita”. „Petreci timp cu Dumnezeu dimineata?” „Da, spune el, ezitând. Dar aceasta nu ma ajuta”. „Vrei sa spui ca studiezi si te rogi, si totusi ai probleme cu pacatul?” „Da”.

Voi ce i-ati raspunde? În mod sigur, nu este vorba de o lipsa de putere din partea lui Dumnezeu. Când El vorbeste, pamântul se ridica din ape. Când El își deschide gura, stele se aprind si lumineaza pe cer. Un înger al Sau a ucis 185.000 de oameni într-o singura noapte, iar în dimineata învierii, toate armatele Satanei au fugit din fata unui singur înger al Sau.

Problema evidenta sunt eu. Trebuie sa încerc cu mai multa staruinta? Nu vreau sa o iau de la capat - nu mai vreau agonie, doar pentru a sfârșit în esec. Nu mai pot suporta gândul de a depune mai mult efort, în încercarea de a rezista în fata ispitei. Dar exista speranta. Aceasta speranta se ascunde într-un cuvânt gresit înțeles si îndelung analizat de teologi: Vointa.

Vointa noastra este asemenea ultimei rasuciri de cheie, care porneste cele trei motoare principale ale navei spatiale Challenger. Într-o secunda, peste o jumatate de milion de kg-forța încalzesc la maxim platforma. Nava de 18 etaje se desprinde de turn, croindu-si drumul spre cer. Doua rachete cu combustibil solid pornesc un moment mai târziu, producând o energie de cinci ori mai mare decât celelalte motoare. În câteva minute, nava atinge o viteza atât de mare, încât ar putea sa ne duca de la Angwin la L.A. doar în 106 secunde. Ce forta exploziva teribila, declansata de o singura mâna de om: o mâna slaba ce rasuceste un mic contact aparent lipsit de semnificatie.

Adesea ne încuiem în castele zidite din vechile noastre temeri si obiceiuri. Sapam în jur santuri largi pline cu apa si construim câte o punte mobila. Prea adesea, în loc sa slabim funiile, pentru a coborî puntea, ne agatam de viata care ne place - în timp ce spunem: "Vino înauntru, Printe Isus - pune stapânire pe castelul acesta!" Dar noi nu am ales sa coborâm puntea. De aceea, trebuie sa alegem sa lasam puntile jos.

Deseori, vietile noastre par asemenea unei camere întunecate, plina de stafiile trecutului, care striga din scrinuri si de dupa usi întredeschise. Întunericul este la fel de dens ca pacatul, iar furtunile mintii sunt ca valurile înpumate care se sparg de maluri. Totul pare pierdut si lipsit de speranta - puterea întunericului este învingatoare - pâna când ne aducem aminte de adevarata Putere. Desi ascunsa vederii, ea strabate prin orificiile acoperite de pânzele de paianjen. Desi este aproape, nu ne aduce lumina. Trebuie sa întreprindem o actiune umana, conectând candelabru de pe tavan de întrerupatorul electric aflat pe perete. Trebuie sa rasucim comutatorul.

Credinta recunoaste puterea: vointa rasuceste comutatorul; iar întrerupatorul de pe perete face ca lumina sa straluceasca din candelabru. Scrinurile se închid, iar stafiile înceteaza sa strige de dincolo de usile întredeschise. Rezultatul este lumina si pacea. Lupta s-a încheiat.

Am vorbit cu tânarul acela înalt, care sedea pe canapea, despre ceea ce descoperisem legat de vointa. El nu încercase aceasta. Da, aceasta era. Desigur aceasta era. Stia ca va da rezultate. "Multumesc", a raspuns el, în timp ce parasea camera mea. L-a privit mergând de-a lungul coridorului. Pasul lui exprima voiosie.

Nu este o exagerare sa spunem ca tot ce are legatura cu faptul de a fi oameni duhovnicesti, cu încetarea derivei si biruinta asupra pacatului se concentreaza în elementul vointa. Va rog sa observati ca nu vorbim aici despre puterea proprie a vointei. Nu este vorba de hotarâre sau fermitate. Vointa este procesul prin care luam o decizie. Este modul în care alegem. Noi alegem sa ne conectam la o sursa de putere diferita de cea pe care o foloseste omul firesc.

Puterea de decizie

În cartea Messages to Young People (Solii catre tineret), paginile 151-154, gasim, cu privire la mântuirea personala, câteva dintre cele mai importante concepte care au fost scrise vreodata. "Adevarata religie are legatura cu vointa. Vointa este puterea care guverneaza fiinta umana, aducând sub controlul ei toate celelalte însusiri. Vointa nu înseamna gustul sau înclinatia, ci este puterea de decizie, care lucreaza în copiii oamenilor, fie spre ascultarea de Dumnezeu, fie spre neascultare". Observati ca vointa nu înseamna emotiile sau natura noastra cazuta. Ea este puterea de decizie, comutatorul, care hotaraste în ce directie se vor îndrepta gândurile noastre.

Declaratia continua printr-o avertizare: "Veti fi într-un pericol neîncetat, pâna când veti înțelege adevarata putere a vointei. Puteti crede si puteti fagadui toate lucrurile, dar fagaduintele voastre sau credinta voastra nu au nici o valoare, pâna când nu va angajati vointa de partea credintei si actiunii. . . . Dar nu trebuie sa disperati. Voi trebuie sa va decideti sa credeti. Credeti, chiar daca nimic nu pare adevarat sau real pentru voi".

Acesta este exact punctul în care vointa se deosebeste de emotii si simtaminte. Cum erau simtamintele Domnului Isus, când murea pe cruce? Erau pozitive sau negative? Una dintre cele mai uimitoare declaratii inspirate pe care am citit-o vreodata, spune: "Speranta Lui nu a strabatut dincolo de portile mormântului" (DA 753). Domnul Hristos a avut sentimentul ca nu va mai trai niciodata. Ce avea de facut? El a trebuit sa rasuceasca comutatorul în mintea Sa - comutatorul vointei - care a spus: Voi crede, chiar daca nimic nu pare adevarat sau real pentru Mine. Desi am sentimentul ca nu-L voi mai vedea niciodata pe Tatal, aleg sa cred ca El va face tot ceea ce este mai bine.

Inspiratia adauga: "Nu puteti sa va controlati propriile impulsuri si propriile emotii, asa cum ati dori, dar puteti sa va controlati vointa". Daca nu înțelegem acest principiu, vom fi într-un pericol constant, deoarece vom continua sa speram si sa promitem, doar pentru a esua. Ce sa facem când totul pare imposibil si când simtamintele ne scapa de sub control? Când ne trezim descurajati si doborâti, trebuie sa ne amintim ca emotiile si starea de spirit nu sunt vrednice de crezare. În momentul acela, lucrarea noastra este sa rasucim comutatorul vointei. Desi ca emotiile nu pot fi stapânite, dar vointa poate fi controlata. Printr-o pastrare continua si statonica a vointei de partea lui Dumnezeu, toate emotiile pot fi aduse sub stapânirea lui Hristos.

Cine își poate controla emotiile si impulsurile? Eu, pur si simplu, nu am atât de multa putere. Dar Dumnezeu ne poate da atât vointa cât si înfaptuirea. Totusi, înainte ca aceasta sa poata avea loc, noi suntem cei care trebuie sa luam decizia de a dori puterea Lui mai mult decât orice altceva. Vointa noastra - alegerea noastra

bine determinata - este trambulina de lansare pentru tot ceea ce urmeaza. Chiar si atunci când ne hotărâm sa nu întreprindem nimic, ci sa facem doar ceea ce simtim în mod natural, de fapt, luam o decizie a vointei, care va determina tot ce se va întâmpla în continuare. Tot ceea ce facem - bine sau rau - rezulta dintr-o decizie a vointei. Acesta este motivul din cauza caruia pacatul, care ne va aduce moartea, nu este doar o stare datorata mostenirii noastre genetice. Pacatul este întotdeauna un act al vointei, iar noi suntem raspunzatori pentru alegerile pe care le facem.

Dumnezeu ne fagaduieste: "Pastrati-va cu fermitate vointa de partea Domnului si fiecare emotie va fi adusa în supunere fata de voia lui Isus". Fagaduinta lui Dumnezeu ni se adreseaza noua, tuturor celor ce suntem tulburati fara încetare de emotiile si impulsurile noastre. Daca Îi predam lui Isus vointa noastra, El se va ocupa de sentimentele noastre. "Trebuie sa va aduceti aminte ca vointa este izvorul tuturor actiunilor noastre".

Domnul Isus spune: "Încredintati-va întreaga fiinta sub conducerea Mea; oferiti-Mi vointa voastra; luati-o de sub controlul Satanei, iar Eu voi pune stapânire pe ea". Oare nu cumva, cei mai multi dintre noi ne straduim sa-I daruim lui Hristos propria noastra vointa, fara sa înțelegem ca, datorita caderii primilor nostri parinti, aceasta vointa se afla sub controlul Satanei? Am vrea sa credem ca noi suntem la conducere, ca noi suntem capitanii corabiei noastre. Oare nu de dam seama ca, daca vointa noastra nu se afla în mâinile lui Hristos, cel care ne conduce este Satana? Atât timp cât nici unul dintre noi nu este în stare sa aduca la viata o inima si sa daruiasca suflare fiintei, trebuie sa recunoastem ca suntem supusi unor puteri superioare. Vointa noastra este condusa, în mod inevitabil, fie de catre Domnul Hristos, fie de catre Satana, iar singura noastra capacitate este aceea de a alege sub stapânirea caruia dintre ei vrem sa fim. Mai întâi trebuie sa alegem sa luam vointa noastra din mâna Satanei si sa o daruim lui Hristos. Sa spunem cu voce tare: Iau din mâna Satanei aceasta vointa pe care Mi-ai dat-o. El nu are dreptul sa o stapâneasca. Aleg sa supun vointa mea controlului lui Isus Hristos.

Predarea vointei

De fapt, ce trebuie sa facem pentru ca vointa noastra sa poata fi condusa în exclusivitate de Dumnezeu? Daca dorim ca Dumnezeu sa lucreze în viata noastra, înainte de toate, trebuie sa aiba loc o experienta fundamentala. "Toti oamenii trebuie vegheze asupra propriilor organe de simt, pentru ca Satana sa nu obtina stapânirea asupra lor; caci acestea sunt portile sufletului. Daca doriti sa detineti controlul asupra propriei voastre minti si sa nu îngaduiti ca gândurile inutile si imorale sa va pateze sufletul, trebuie sa deveniti niste santinele credincioase ale ochilor, urechilor si ale tuturor organelor voastre de simt. Numai puterea harului este în stare sa realizeze aceasta lucrare, atât de vrednica de dorit" (Adventist Home, p. 401).

Gândurile noastre sunt în cea mai mare parte produsul informatiilor care patrund în minte, prin intermediul organelor noastre de simt. Prima si cea mai importanta lucrare a vointei este aceea de a hotărâ ce anume vom auzi si vedea. Dumnezeu nu poate lua aceste decizii în locul nostru. El nu va alege în locul fiintelor create dupa propriul Sau chip, datorita principiului inviolabil al libertatii de a alege. Dar daca alegem vointa Sa, Dumnezeu va avea permisiunea de a intra cu putere în vietile noastre si de a îndeplini pentru noi, ceea ce nu suntem în stare sa facem. Din acest motiv este atât de important, sa fim niste santinele credincioase ale ochilor si urechilor noastre. Daca vointei i se acorda posibilitatea de a functiona în mod corect, nu poate fi bombardata la nesfârșit de atacurile venite din partea Satanei. Trebuie sa refuzam în mod categoric sa-i permitem Satanei accesul în mintile noastre. Desigur, Satana va fi furios datorita acestei decizii si va dubla efortul de a distruge hotărârea luata de noi. Aici este punctul în care avem nevoie de rugaciunea neîncetata, cerând har si putere din partea lui Dumnezeu, ca sa ducem la bun sfârșit, bunele noastre intentii si bunele noastre alegeri.

În *Thoughts From the Mount of Belssing* (Cugetari de pe Muntele Fericirilor), pp. 61, 62, descoperim câtiva pasi elementari pe care trebuie sa-i facem, daca dorim sa ne folosim vointa în mod corect. "Vointa noastra trebuie sa-I fie predata Lui, ca sa o putem primi înapoi, curatita, înnobilita si atasata de Cel Divin, prin legaturile împreunei simtiri, atât de strâns, încât El sa poata revarsa prin noi valurile iubirii si puterii Sale". Mai întâi, trebuie sa luam vointa noastra de sub controlul Satanei si sa o daruim în mod constient lui Hristos. Putem formula în cuvinte decizia noastra, spunând: Doamne, Îti dau vointa mea Tie. Aleg sa încreditez în mâinile Tale procesul luarii deciziilor mele. Apoi, Domnul Isus va avea permisiunea de a îndeplini în noi lucrarea Sa purificatoare si înnobilitoare. Când lucrarea aceasta va fi încheiata, El ne va darui înapoi propria noastra vointa, într-o stare cu mult mai buna decât cea în care era atunci când l-am dat-o.

Aici este momentul în care intra în scena puterea vointei. Prin propria noastră ambție, nu putem crea puterea vointei. Dar când îi dam lui Hristos slaba noastră vointa, el ne-o va înapoia însoțita de puterea Sa proprie. Puterea lui Hristos = puterea vointei. De acum, vointa este capabila de a fi o santinela credincioasă a simturilor. Acești pași sunt elementari și nu există nici o cale mai scurtă. 1) Luați vointa voastră din mâna Satanei. 2) Încredințați această vointa în mâinile lui Hristos. 3) Apoi, Domnul Hristos ne înapoiază vointa, încărcată de puterea necesară pentru a aduce la îndeplinire hotărârile bune.

"Dacă vrem să atingem acest înalt ideal trebuie să sacrificăm tot ceea ce face ca sufletul să se poticneasca." Acum, ajungem la partea cea mai dificilă din întregul proces. Aici este locul în care eul luptă cu furie și disperare să rămână în viață. "Pacatul are putere de influență asupra noastră prin intermediul vointei. Predarea vointei este asemănată cu tăierea unei mâini sau scoaterea unui ochi. Adesea ni se pare că a-l preda vointa lui Dumnezeu înseamnă a consimți să treci prin viața mutilat sau desfigurat". Seamănă aceste cuvinte cu evanghelia populară din zilele noastre, care spune: Tot ceea ce ai de făcut este să crezi că Isus a murit pentru tine și locul în cer îți este asigurat?

Aici se află miezul tuturor lucrurilor pe care am dorit să vi le spun legat de vointa. Aici se află secretul unei vieți de creștin victorioasă, al biruinței asupra pacatului, al schimbării vieții noastre de la eșec la succes. Deoarece, din fire, vointa este rea și tinde să urmeze sugestiile Satanei, ea ne va îndemna să dam înapoi, să ne îndoim, să căutăm scuze, să argumentăm, să-i învinovățim pe alții și să facem orice ca să evităm asumarea responsabilității pentru răzvrătirea inimii noastre. Dacă nu recunoaștem că suntem niște ființe umane răzvrătite și rele, Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru noi. Ne este greu să admitem faptul acesta, deoarece ne petrecem cea mai mare parte a vieții încercând să afișăm o imagine cu totul diferită cu privire la noi. În cele din urmă, noi nu facem acele lucruri îngrozitoare despre care auzim vorbindu-se fără încetare la programul de știri.

Dar este suficient să dam la o parte mășca aparențelor pe care societatea, nevoia unui loc sigur de muncă și aprobările amicilor noștri ne obligă să o purtăm, și ne vom descoperi chiar acolo, alături de soldații care bat cuiele în palmele lui Isus. Trebuie să ne vedem pe noi înșine așa cum suntem în realitate - niște ființe umane rele și răzvrătite. Trebuie să constientizăm absența totală a armoniei cu voia cerului și faptul că suntem complet nepotriviti pentru a ne simți fericiți în prezența lui Dumnezeu. Este greu să ne vedem pe noi înșine așa cum suntem în realitate, să smulgem măștile pe care le folosim pentru a-i pacăli pe oameni. Mâna și ochiul sunt părți pretioase ale anatomiei noastre, nu-i așa? Iar noi vom face totul pentru a le păstra. Totuși, ni se spune că renunțarea la propria noastră vointă în favoarea vointei lui Dumnezeu, ne face să ne simțim ca și când ni s-ar tăia o mână sau ni s-ar scoate un ochi.

Tratăm noi cu seriozitate predarea vointei? Dacă este așa, înseamnă oare că vom fi nevoiți să ne petrecem tot restul vieții mutilați și desfigurați. Ochii nu mai au voie să privească tot ceea ce ar pofti să privească. Ce fel de viață mai este aceasta? Cum vom putea să ne satisfacem nevoia de amuzament? Vom fi niște fanatici înguști? Vom fi niște extremiști, lipsiți de prieteni? Eu, pur și simplu, nu pot trăi în felul acesta.

Atât timp cât ne simțim amenințați de teama pierderii și a auto-mutilării, ne va fi total imposibil să-l predăm vointa noastră lui Hristos. Trebuie să înțelegem cât de adânc este înradăcinat pacatul în noi; cât de puternic suntem conduși pacat, de egoism și de rautate. Apoi, trebuie să apelăm la bisturiul chirurgului. Nu este ușor să ceri în mod deliberat ca acel bisturiu să taie în mîntea ta și în eul tau. Dar, dacă nu cerem lucrul acesta, cancerul egoismului va nimici orice șansă de a avea viața veșnică. Eul trebuie înlăturat din caracter, dacă nu, va duce sufletul cu sine în iad.

Ne-am construit cu toții punți spre lumea Satanei. Deși nu le trecem în permanentă, eul se simte bine să știe că aceste punți există și pot fi folosite, ori de câte ori simțim nevoia de a ne satisface anumite nevoi sau imbolduri. A-l preda lui Dumnezeu propria noastră vointă înseamnă a arde toate acele punți, fără nici o posibilitate de a fi construite încă odată. Iar aceasta pare să fie un viitor teribil de întunecat. Cum vom putea continua să trăim, dacă punctele nu mai există? Tot ceea ce poate face religia pentru noi este să ne mutileze și să ne desfigureze?

Acesta este punctul în care trebuie să agonizăm împreună cu Dumnezeu. Va garantați că va fi mai dureros și mai dificil decât orice încercare a vieții, deoarece eul moare extrem de greu. Lupta pentru predarea vointei va fi intensă și ni se va pare că viața noastră s-a terminat. Dar, când suntem dispuși să renunțăm la urâtenia egoismului și să-l îngaduim lui Dumnezeu să incendieze toate punțile spre lumea Satanei; când suntem dispuși să abandonăm toți acei idoli dragi care dau farmec și fac să merite trahirea această viață anostă, atunci, întreaga batalie s-a încheiat. Oh, vor mai fi conflicte marunte în viitor, dar batalia a avut deja

loc. Adevaratul razboi nu are legatura cu pazirea Sabatului, îmbracamintea sau alimentatia, ci este legat de vointa. Când vointa noastra este predata lui Hristos, celelalte aspecte ale vietii pot fi ordonate în armonie cu voia lui Dumnezeu. El ne va arata cum sa ascultam. Când nu vom mai cauta scuze, argumente si motive de îndoiala, batalia s-a încheiat.

Acest principiu are o aplicatie directa în domeniul câstigarii de suflete. Nu este de nici un folos sa le prezentam oamenilor schimbarile privitoare la stilul de viata, daca nu au fost convertiti. Tot ceea ce vom auzi vor fi doar obiectii - dovezi ca schimbarea nu este cu adevarat necesara. Înainte de a-i confrunta cu adevarurile distinctive, trebuie sa ne asiguram ca oamenii sunt cu adevarat convertiti. Convertirea constituie problema esentiala. Dupa ce convertirea este traita, toate celelalte schimbari privitoare la stilul de viata vor avea loc mult mai usor.

În experienta crestina individuala ne confruntam cu aceleasi dificultati. Multe dintre subiectele pe care le discutam nu reprezinta adevarata problema. Adevarata problema este inima si vointa. Dupa ce vointa este predata si punctile sunt incendiate, toate celelalte dificultati vor fi rezolvate cu usurinta. Domnul ne va calauzi în cunoasterea binelui si a raului, iar noi vom urma planul Lui fara sa ezitam.

Sfarâmarea puterii Satanei

Acum suntem pregatiti sa examinam rezultatele predarii vointei noastre lui Hristos. Satana . . . "cunoaste mai bine decât noi limitele propriei sale puteri si usurinta cu care poate fi învins, daca ne împotrivim si îl înfruntam. Prin puterea divina, cel mai slab dintre sfinti este mai tare decât Satana si toti îngerii Lui" (Testimonies, vol. 5, pp. 293, 294). Tot ceea ce este necesar, în realitate, în vederea biruintei asupra pacatului este dorinta noastra de a ne împotrivi si de a-l înfrunta pe Satana. Atât timp cât facem compromis cu Satana si toleram compania lui, vom continua sa cadem si sa fim descurajati. Cât de mult ar trebui sa pretuim aceste fagaduinte. Noi îl consideram pe Satana mai puternic decât este în realitate. Credem ca ispitele lui sunt atât de coplesitoare, încât nu le putem rezista. Trebuie sa ne concentram atentia asupra lucrurilor pe care puterea lui Dumnezeu este capabila sa le înfaptuiasca, chiar si în viata celui mai slab dintre copiii Sai.

Punctul culminant al studiului nostru privitor la vointa consta în declaratia clasica din Steps to Christ (Calea catre Hristos), pagina 47: "Multi se întreaba, 'Cum sa-l predau întreaga mea fiinta lui Dumnezeu?' Desi doriti sa va predati pe voi însiva lui Dumnezeu, aveti prea putina putere morala; traind în sclavia îndoielii, sunteti stapâniti de obiceiurile vietii voastre de pacat. Promisiunile si hotarârile voastre sunt ca niste funii de nisip. Nu va puteti controla gândurile, impulsurile si înclinatiile. Cunoasterea promisiunilor neîmplinite si a juramentelor încalcate va slabesc încrederea în propria voastra sinceritate si va face sa credeti ca Dumnezeu nu mai poate sa va accepte; dar nu trebuie sa disperati. Nu este aceasta, exact situatia în care ne regasim toti? Promitem, luam hotarâri si dupa aceea cadem. Consideram ca vointa noastra este suficient de puternica pentru a controla propriile gânduri si simtaminte. Dar, pentru noi, nu exista nici o speranta reala, pâna când nu recunoastem profunda noastra pacatosenie. Am fost nascuti cu o natura cazuta, într-o lume cazuta, în care domneste Satana. Când recunoastem fara rezerve starea lipsita de speranta în care suntem si ne întoarcem la Domnul Hristos, cerând ajutor, usa biruintei este deschisa.

Daca nu trebuie sa disperam, care este cauza faptului ca suntem continuu învinsi? "Ceea ce trebuie sa înțelegeti este adevarata putere a vointei. Ea este puterea care guverneaza fiinta umana; puterea de a decide sau capacitatea de a alege. Totul depinde de functionarea corecta a vointei. Capacitatea de a alege le-a fost data oamenilor de catre Dumnezeu; ea le apartine, iar ei trebuie sa o exercite. Voi însiva nu puteti sa va schimbati inima si nu puteti sa-l predati lui Dumnezeu dorintele si tendintele ei; dar puteti alege sa îi slujiti Lui. Puteti sa-l dati propria voastra vointa; iar El va lucra dupa aceea în voi, atât vointa, cât si înfaptuirea, dupa buna Sa placere. În felul acesta, întreaga voastra fiinta va fi adusa sub controlul Duhului lui Hristos; sentimentele voastre vor fi centrate în El, gândurile voastre vor fi în armonie cu El". Va rog sa observati cât de multe aspecte depind de corecta functionare a vointei. Fericirea, pacea, adevaratul succes, viata vesnica - toate depind de modul în care ne folosim vointa.

La început, Dumnezeu l-a creat pe om dupa propriul Sau chip. Acest chip divin a fost distrus aproape complet de cei sase mii de ani de pacat. Practic, singura parte care ne-a ramas intacta din chipul lui Dumnezeu este puterea de a alege. Este trasatura în care ne asemanam cel mai mult cu Dumnezeu, în starea fireasca în care suntem. Puterea de a alege a fost darul oferit lui Adam si Evei de Dumnezeu, iar El nu i-a permis Satanei sa-l ia de la oameni. Datorita faptului ca înca avem acel dar, întreaga vesnicie este posibila pentru noi.

Va rog sa observati ca noi nu putem sa-I predam lui Dumnezeu dorintele si tendintele inimii noastre. În mod natural, nu simtim placere fata de lucrurile aflate pe calea lui Dumnezeu. Noi credem ca aceasta cale este înjositoare si restrictiva. Umilinta, modestia si spiritul supus nu sunt dorite de inima fireasca. Dar, în ciuda faptului ca nu ne place sa împlinim voia lui Dumnezeu, avem capacitatea de a alege sa Îi slujim Lui. Oricând putem sa înaltam rugaciunea: "Doamne, da-mi dispozitia de a fi ascultator. Mie nu îmi place ceea ce fac acum, dar nu sunt în stare sa parasesc vechile mele carari. Ajuta-ma sa doresc lucrul acesta, Doamne". Probabil ca vom fi nevoiti sa repetam de multe ori rugaciunea aceasta, dar sa perseveram. Sa luam vointa noastra din mâna Satanei si sa I-o daruim lui Dumnezeu.

Iata incredibile rezultate ale predarii vointei proprii lui Dumnezeu. "Când ne predam pe noi însine lui Hristos, inima noastra este unita cu inima Lui, vointa noastra este contopita cu vointa Lui, mintea noastra devine una cu mintea Lui, gândurile noastre sunt aduse în supunere fata de El; noi traим viata Lui. Aceasta înseamna sa fii îmbracat în neprihanirea Lui" (Christ's Object Lessons [Parabolele Domnului Hristos], p. 312). Întreaga noastra fiinta este supusa conducerii Domnului Hristos, iar sentimentele si gândurile noastre vor în armonie cu sentimentele si gândurile Lui. Eu cred ca acesta este un alt mod de a descrie 'biruinta'. Caracterul nostru deformat si denaturat este adus sub autoritatea lui Hristos. Noi putem iubi asa cum iubeste Hristos, deoarece vointa noastra Îi apartine. Atitudinile si dorintele noastre sunt identice cu cele ale fiintelor ceresti. Când vom pasi în mod real pe strazile de cristal, vom simti ca este ceva natural sa traим asemenea îngerilor, pentru ca am învatat sa gândim asa cum gândesc ei.

Singurul lucru pe care trebuie sa-I facem acum, este sa ne predam Lui, iar apoi, totul va urma de la sine, asemenea vagoanelor care merg înapoia locomotivei. Dumnezeu îndeplineste partea cea grea. El transforma vechea noastra fire; El ne face în stare sa ne bucuram de lucrurile pe care cândva le-am urât si sa urâm lucrurile de care cândva ne-am bucurat. Partea noastra este sa-I dam Lui propria noastra vointa, pentru ca El sa o poata curati. Putem spune, "Doamne, Eu nu pot sa ma abtin sa nu fac lucrul acela, dar aleg sa nu-l fac. Eu nu pot rezista sa nu-l fac, dar aleg sa nu-l fac". Tânarul care sedea pe canapea, nu putea sa învinga pacatul, deoarece se baza pe propriile sale puteri. El ar fi trebuit sa se predea lui Dumnezeu si sa primeasca puterea Lui.

Noi trebuie sa spunem: "Doamne, iau vointa mea de la Satana si Ti-o dau Tie. Vreau sa-Ti îngadui sa arzi toate punctile mele spre lumea Satanei. Vreau sa ma împotrivesc felului în care mi-am trait cea mai mare parte din viata. Doresc sa fiu nascut de sus. Te doresc pe Tine, mai mult decât orice alt lucru din lume". Apoi, avem privilegiul de a vedea ce poate sa faca Dumnezeu, dintr-un material aproape complet lipsit de valoare. Pacatele care ne hartuiau si care au distrus totul în viata noastra, vor fi biruite; gândurile rele nu vor mai fi îngaduite în minte; puterea viciilor va fi sfârâmata. Tendintele rele vor fi îndreptate. Sentimentele gresite vor fi schimbate si o noua fiinta se naste, în Domnul Isus Hristos. Daca vom continua sa-I spunem "Da" lui Dumnezeu si "Nu" eului personal, va avea loc o schimbare totala a caracterului nostru. Domnul va elimina toate eforturile noastre omenesti si ne va face sa fim pe deplin dependenti de El, asa cum a facut cu Iacov, cu mult timp în urma.

Concluzie

Timpul este prea înaintat pentru a continua sa ne conducem propriile vietii si bisericele, prin intermediul metodelor noastre firesti. Trebuie sa fim niste oameni duhovnicesti. Firea poate avea succes în viata si poate coordona o biserica, dar nu poate merge în cer. Numai ceea ce este duhovnicesc ajunge acolo.

Sa ne aducem aminte fara încetare ca Dumnezeu este de partea noastra. El nu ne contabilizeaza pacatele pentru le transforma în capete de acuzare împotriva noastra. Dumnezeu alearga cu mult înainte pe cale, iesindu-ne în întâmpinare. El doreste mai mult decât orice altceva sa ne primeasca cu bucurie în familia Sa.

Noi nu îndraznim sa ne lasam purtati de curenti. Trebuie sa facem un pas înainte si sa luam o decizie, chiar daca aceasta este opusa tuturor lucrurilor pe care am dori sa le facem.

Întregul secret al biruintei pacatului consta într-un singur cuvânt - vointa. Ce vom alege? Fiecare alegere pe care o facem este un act al vointei. Sa alegem în mod deliberat sa luam vointa noastra din mâna Satanei si sa I-o daruim lui Hristos.

Ce minunat este sa vezi cum Dumnezeu ia un pacatos slab, plin de vicii si de sentimente distrugatoare, si îl transforma într-o citadela pe care Satana nu are puterea sa o doboare. Dumnezeu va lua în stapânire vointa

care lupta neputincioasa si o va transforma într-o vointa curata, o vointa puternica; o vointa care Îl va alege pe Dumnezeu pentru totdeauna si care prefera mai degraba sa moara decât sa-L dezonoreze pe Dumnezeu prin pacat. Slava fie adusa lui Dumnezeu! Mari sunt lucrarile Sale!